

# Aneu per tot el món

El manament del Mestre d'anar a predicar l'Evangeli no té límit ni en l'espai ni en el temps; val per totes les generacions, per tots els països. Mentre parlava, tenia present tots els homes de l'univers sense descuidar-se'n cap. Veia totes les dificultats que s'aixecaven contra el seu manament: veia els mars, els deserts, els boscos, les solitats, les tempestes, veia l'orgull de tots els homes, veia la rebel·lió del cor humà.

Però sabia que les seves paraules estaven plenes de porvenir i d'eternitat. Tenia davant seu aquells deixebles febles que pocs dies abans l'havien abandonat en l'hort de les Oliveres. I no va suavitzar el seu manament, com no ho va fer tampoc al anunciar el misteri de l'Eucaristia.

Varen quedar confosos al sentir aquelles paraules que queien sobre les seves espatlles desanimades. No obstant no varen dubtar gens ni mica de que les habien de pendre al peu de la lletra. Aquest manament suprem domina en l'horitzó de l'història des d'aquell dia.

«Aneu... prediqueu l'Evangeli». No va dir que tothom l'acceptaria. Va dir únicament que calia portar-lo, presentar-lo, posar en tentació de creure. L'acceptació depenia del misteri de la llibertat; únicament sabem que la gràcia no manca a ningú, i que va junt amb el nostre caminar. Demana als seus deixebles que es posin en camí i que diguin de viva veu les paraules que els va ensenyar.

Potser ens pensarem que aquest manament no ens toca a nosaltres, sinó únicament a aquells que estaven davant seu, els apòstols. Nol sobrepassa el temps i l'espai. Val per tots els apòstols i per tots aquells, que amb ells o després d'ells continuarien la seva tasca; val per cadascú de nosaltres fins a l'últim.

Com podien complir semblant manament? Perquè no s'enganyin el Mestre els diu: «Hens ací que jo estaré amb vosaltres tots els dies». Els apòstols van ren morir. Ells continuen per medi de nosaltres i és en nosaltres que Jesucrist està obrant tots els dies i per tot arreu.

Mn. M. Filella

# Vivim el que creiem?

Hi han dies que sembla que Déu ens faci un crit d'alerta: «Gosareu dir-vos cristians? La vostra vida està d'acord amb la vostra Fe?»

Ahir vàreig visitar «Caritas». Sabia que, per el crescut dèficit amb que es troven no podien atendre nous casos, però-el que em trucava a la porta era tan desesperat que vaig decidir presentar-lo. El cas era el següent: Un matrimoni amb cinc fills, el pare està malalt desde fa més de mig any; la mare fa quinze dies que ha donat a llum al petit de la mainada. El nen gran que, desde feia poc portaba a casa prop de 200 ptes., a la setmana, ha caigut també malalt. Els metges diuen que necessiten molt aliment i molt repós. Per atendre tot això entre a la casa un miserable sou del «seguro» que de un dia a l'altre els hi serà retirat.

A «Caritas» em varen escoltar i apenats i avergonyits em tingueren de dir que no els podien ajudar. No hi han suscripcions, molts no saben ni que existeixi «Caritas», ni casos desesperats. Els Cristians ens limitem a lamentar-ho.

Avui he parlat amb un protestant, company meu de treball, «Nosaltres seguim a Crist —em deia— no anem i no fem sinó allò que expandeix el Regne de Déu ja que ens considerem, con els Apòstols, els coneixedors de la Veritat, i la nostra principal missió en el món, és que tothom la conegui». Els ratos que convisc amb ell em confirmen per complert les seves paraules. Sovint parla de Crist als companys per més que no rebí sinó burles i desprecis per tota resposta.

I els catòlics? Ens hem incorporat de debó a Crist? Poseidors de la Veritat, ens hem llençat a expandirla?

Si la nostra llei ha d'ésser la de Déu: Estimaràs a Déu amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb totes les teves forces i al pròxim com a tu mateix, i no sabem treurens mensualment unes pessetes de la butxaca que és el més fàcil que podem fer per el nostre pròxim, ens atrevirem a anar a parlar de Crist als companys, com el protestant? Gosarem doncs dir-nos «cristians» o seguidors de Crist?

Crec que més de una vegada Crist deu plorar damunt al seu poble escollit, com va plorar un dia sobre Jerusalem per la nostre inconsciència al no coneixer la visita de Déu, la diària visita de Déu.

T. M.

**PHILIPS**

**DISTRIBUIDOR OFICIAL:**

**Martín Font**

Generalísimo, 9

GRANOLLERS

**Granollers - 3**

## L'actualitat té un nom: «El comunisme triomfarà».

Aquesta és la profecia de Krushev per la segona meitat del nostre segle. El primer secretari del partit comunista de la Unió Soviètica la llençà molts pocs dies després de que el primer ministre anglès Harold Macmillan havia dit al Congrés del partit conservador britànic que la propera generació haurà de sostenir una gran lluita ideològica amb el comunisme.

Ja ens hem referit altres vegades a la competència entre occident i orient en tots els camps de l'activitat humana. Competència que no acaba en la tècnica i en l'economia; que no es redueix tampoc a reeixir més satisfactoriament en el millorament del nivell de vida dels ciutadans. Tècnica, economia, millorament del nivell de vida, etc., són avui objectius comuns de tots els sistemes. Si només es tractés d'això, el sistema de govern no ens preocuparia pas gaire, ja que amb més o menys lentitud tots procuren progresar per aquests camins.

La lluita declarada té un altre abast: la integritat de la persona humana. La lluita ideològica de que ha parlat Macmillan està plantejada no tant sols en el camp de les condicions de vida materials, sinó també en el camp de l'esperit. Veure només els imperatius de justícia en la distribució de les riqueses i en les condicions materials de vida de tots els homes és una visió parcial i deformada de la qüestió. Les necessitats i apetències materials no són totes les necessitats i apetències de l'home. Satisfetes aquelles, l'home continuarà insatisfet, si les condicions de vida assolides no són a la mida de seu esperit.

Per això creiem que si occident sap purificar se disposarà sempre d'armes superiors a les del comunisme, que exigeix la renúncia a la llibertat.

L'amor a la llibertat que flama en el cor de l'home és una de les millors garanties humanes de l'incompliment de la profecia de Krushev. Cal no negar aquest amor amb els nostres actes, és a dir estimar la llibertat «no amb la paraula o amb la llegua sinó amb les obres i de veritat». Perquè la llibertat és per ésser viscuda per tú i per mi, per cada home concret.

Procurem, doncs, viure intensament la nostra llibertat de fills de Déu; ja que només proclamar-la de paraula també sap fer ho Kruschv.